

ವೈರಾಣು ತೊಕಡಿಸಲಿ, ನಾವು ಎಚ್ಚರವಿರೋಣ!

ಸಂಕಟದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ
ಸಾಮಾಜಿಕ ತರತಮಗಳು
ಅರ್ಥ ಕಳೆದುಕೊಂಡು
'ನಾವೆಲ್ಲ ಒಂದೇ' ಎನ್ನುವ
ಭಾವನೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ
ತಲೆದೋರಬೇಕು.
ಕೊರೊನಾ ನಮ್ಮೊಳಗಿನ
ಪಾಪಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು
ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು.
ಹಾಗಾಗಿಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು
ಏನನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ?

ಕೊರೊನಾ ವೈರಾಣು ಕೊಂಚ ತೊಕಡಿಸುತ್ತಿರುವಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಾವು ಮೈಯಲ್ಲ ಕಣ್ಣಾಗಿರಬೇಕು. ಈ ಎಚ್ಚರ ಎರಡು ಬಗೆಯದು. ಒಂದು, ಕೊರೊನಾ ನಿಯಂತ್ರಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಮಾರ್ಗಸೂಚಿಗಳನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಅನುಸರಿಸುವುದು ಹಾಗೂ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಕ್ಷೇತ್ರದ ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು. ಎರಡನೆಯದು, ಕೊರೊನಾ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಸಾವುನೋವು ಅನುಭವಿಸಿದವರ ನೆರವಿಗೆ ಧಾವಿಸುವುದು. ಈ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ?

ಮೊದಲಿಗೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಸ್ವಂದನವನ್ನು ಗಮನಿಸೋಣ. ಲಾಕ್‌ಡೌನ್ ಸಡಿಲಿಕೆಯ ಬೆನ್ನಿಗೇ ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ಜನ ಮತ್ತು ವಾಹನ ಪ್ರವಾಹ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ನಮ್ಮದಿ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ಹಳ್ಳಿಗಳಿಗೆ ಹೋದವರು ಅನ್ನ ಹುಡುಕಿಕೊಂಡು ನಗರಗಳಿಗೆ ಮರಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದೆಲ್ಲ ಓಡಾಟ ಮತ್ತು ಧಾವಂತ ನಗರದ ರಸ್ತೆಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗಳಲ್ಲಿ ಜನದಟ್ಟಣೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗಿದೆ. ಜನ ಮನೆಗಳಿಂದ ಹೊರಬರುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಆದರೆ, ಹೀಗೆ ಹೊರಬಂದ ಜನ ಕೋವಿಡ್ ಮಾರ್ಗಸೂಚಿಯನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಕೊರೊನಾ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟು ತಲೆದೋರಿ ಒಂದುವರೆ ವರ್ಷದ ನಂತರವೂ ಮಾಸ್ಕ್ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳಿ, ಹಾಗೂ ಭೌತಿಕ ಅಂತರ ಕಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ ಎನ್ನುವ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಈಗಲೂ ಹೇಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದು ನಾಗರಿಕ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತಿಕೆಯ ಲಕ್ಷಣವೇನಲ್ಲ. ಆರ್ಥಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬಲ ತುಂಬುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಸಡಿಲಗೊಂಡಿರುವ ಲಾಕ್‌ಡೌನ್ ಸ್ವೇಚ್ಛಾಚಾರಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗಬಾರದು; ಕೊರೊನಾ ವೈರಸ್‌ಗೆ ಬಲ ತುಂಬುವಂತಾಗಬಾರದು.

ಜನರ ಸಂಕಟಗಳನ್ನು ಆಲಿಸಿ, ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಒದಗಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾದ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳದು ಮತ್ತೊಂದು ಬಗೆಯ ಬೇಜವಾಬ್ದಾರಿತನ. ಕೊರೊನಾ ಬಿಕ್ಕಟ್ಟನ್ನು ಮರೆತು ಅಧಿಕಾರ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಮತ್ತು ಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನಿರ್ಲಜ್ಜ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಅವರು ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆಡಳಿತದ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಇರುವವರಿಗೆ ಕುರ್ಚಿ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ತವಕ. ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷಗಳ ಧುರೀಣರಿಗೆ ಮುಂದೆ ದಕ್ಕಬಹುದಾದ ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಈಗಲೇ ಹಕ್ಕು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ತಹತಹ. ಇಬ್ಬಣಗಳೂ ಈ ಹೊತ್ತಿನ ಕೋವಿಡ್ ಸಂಕಷ್ಟವನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟು, ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರದ ರಾಜಕೀಯ ಲೆಕ್ಕಾಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವುದು ಜನಹಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಅವರಿಗೆ ಚಿಕ್ಕಾಸ್ತಿನ ಕಾಳಜಿಯೂ ಇಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಂತಿದೆ. ಶ್ರೀಮಂತರು ಮತ್ತಷ್ಟು ಧನಿಕರಾಗುತ್ತಿರುವ, ಬಡವರು ಮತ್ತೂ ದುರ್ಬಲರಾಗುತ್ತಿರುವ ಸಂದರ್ಭ ಇಂದಿನದು. ಕೊರೊನಾ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಪ್ರಳಯವೇ ಎದುರಾದರೂ ನಮ್ಮ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಮತ್ತು ಕೆಲವು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಗಳ ಮನೋಭಾವ ಬದಲಾಗಲಾರದೇನೋ?

ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸಮಾಜ ಕೂಡ ಚಲನಶೀಲತೆಗೆ ಬೆನ್ನಹಾಕಿದಂತಿದೆ. ಕೊರೊನಾ ಒಂದಲ್ಲಾ ಒಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಸಾವಿನ ನೆರಳನ್ನು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ಕಾಣಿಸಿದೆ. ಬದುಕಿನ ರೀತಿನೀತಿಗಳ ವಿಮರ್ಶೆಗೆ ಸಾವಿನ ಭಯಕ್ಕೂ ಮಿಗಿಲಾದ ಸಂದರ್ಭ ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಬದುಕಿನ ಅಭಿಪ್ರಯೋಗ ಹಾಗೂ ಜೀವಭಯಗಳಿಗೆ ಕೂಡ ನಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಧೋರಣೆಗಳನ್ನು ಅಲುಗಾಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಕನಿಷ್ಠ ಸಂಕಷ್ಟದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಾದರೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ತರತಮಗಳು ಅರ್ಥ ಕಳೆದುಕೊಂಡು 'ನಾವೆಲ್ಲ ಒಂದೇ' ಎನ್ನುವ ಭಾವನೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತಲೆದೋರಬೇಕು. ಆದರೆ, ರೋಗಬಾಧೆಯ ನಡುವೆಯೂ ಜಾತಿಯ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಪ್ರೇಮದ ಬಂಡಾಯ ಹೂಡಿದ ಮಗಳ ಕತ್ತನ್ನು ಅಪ್ಪ ಸೀಳುತ್ತಾನೆ. ಬೇರೆ ಜಾತಿಯ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಪ್ರೇಮಿಸಿದ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಹುಡುಗನನ್ನು ಬರ್ಬರವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲಲಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಸಮಾಜದ ತುಂಬಾ ಜಾತಿಯ ಕೊಳಕು ತುಂಬಿಕೊಂಡಿದ್ದರೂ, ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡಲು ನಾವು ಹೇಸುತ್ತೇವೆ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಜಾತಿಪದ್ಧತಿ ಜಾಗೃತವಾಗಿದೆ, ಜಾತಿ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ಶೋಷಣೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ ಗಟ್ಟಿ ದನಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡತೊಡಗಿದರೆ ಅದು ಒಂದು ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಅಸತ್ಯವಾಗಿ, ಅಸಹ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಸಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪೋಷಿಸುವುದರತ್ತಲೇ ನಮ್ಮ ಗಮನ. ಬೌದ್ಧಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಶಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಜಾತಿವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಬಲಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಮಾತಿನ ಜಾಣ್ಮೆಯ ಮೂಲಕ ಶೋಷಣೆಗೆ ಒಳಗಾಗುತ್ತಿರುವವರ ಬಾಯಿಮುಚ್ಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಇದೆಲ್ಲ ಯಾವಾಗ ಸರಿ ಹೋಗುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಸಮಾನತೆಯ ತಳಹದಿಯ ಸಮಾಜ ಯಾವಾಗ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಬಹುಜನರಿಗೆ ಕ್ಲಿಷ್ಟೆಯಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಸಮಾಜದ ರಾಡಿಗೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ಕೊರೊನಾದ ಕಲ್ಲು ಬದಲಾವಣೆಯ ಚಲನಶೀಲತೆಗೆ ಎಡೆಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ನಿರೀಕ್ಷೆ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಹುಸಿಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಬಗೆಗಿನ ನಮ್ಮ ಅಸಡ್ಡೆಯೂ ಎಂದಿನಂತೆ ಮುಂದುವರೆದಿದೆ. ಕೊರೊನಾ ನಮ್ಮೊಳಗಿನ ಪಾಪಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು, ಮಾನವೀಯತೆಯನ್ನು ಉದ್ದೀಪಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಇದಾವುದೂ ಆಗಿಲ್ಲ. ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಅಂತಃಕರಣವನ್ನೇ ಬಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಮನುಷ್ಯ ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ಪಾಠ ಕಲಿಯಲಾರನೇನೋ?

■ ರಘುನಾಥ ಚ.ಹ.

